

Με αφορμή τις «εκδηλώσεις στήριξης της κυβέρνησης»

Η 11η Φλεβάρη του 2015 δεν είναι η 9η Γενάρη του 1905, επικεφαλής της διαδήλωσης δεν ήταν ο παπα-Γκαπόν¹. Οι διαδηλωτές δε ζητούσαν από τον τσάρο να τους προστατεύσει από τους αφέντες και, βεβαίως, δε βρισκόμαστε σε επαναστατικές συνθήκες. Ο συνειρμός δημιουργήθηκε από το γεγονός ότι, στις πρώτες 20 μέρες από την εκλογή της, η νέα κυβέρνηση έκανε άλματα στην επιδίωξη να φορέσει στο εργατικό - λαϊκό κίνημα το καπέλο της διαπραγμάτευσης. Εκτός από το πρόγραμμα - γέφυρα για τη μετάβαση από το σημερινό πρόγραμμα, το μνημόνιο, σε ένα άλλο πρόγραμμα που θα έχει το 70% από το παλιό και το 30% θα συμπληρωθεί με αντιλαϊκές μεταρρυθμίσεις τους ΟΟΣΑ, με τη μετονομασία της τρόικας σε «θεσμούς» που θα επιτηρούν από τις Βρυξέλλες, επιχειρείται και μια ακόμα μετάβαση. Από την αντίθεση του λαού, των εργαζομένων στο μνημόνιο (έστω και θολή, αποπροσανατολισμένη απ' την πραγματική αιτία των δεινών τους, που είναι η στρατηγική του κεφαλαίου και της ΕΕ με ή χωρίς μνημόνια), από τη διεκδίκηση του στόχου της κατάργησης των μνημονιακών νόμων, της δανειακής σύμβασης, στη στήριξη της κυβέρνησης που τα επαναδιαπραγματεύεται για λογαριασμό των συμφερόντων του κεφαλαίου! Εντείνεται μια προσπάθεια «να μπει το κίνημα στο κουτί», να διαδηλώνει δηλαδή κάτω από ξένη σημαία.

Με αφορμή τη δήθεν «αυθόρμητη» συγκέντρωση στο Σύνταγμα της 11ης Φλεβάρη, που οργανώθηκε από την αρχή μέχρι το τέλος από τα κυβερνητικά κόμματα και διάφορα αστικά επιτελεία, αναπτύχθηκε μια αρθρογραφία με πυρήνα τον ισχυρισμό ότι «για την επίτευξη των στόχων της κυβέρνησης απαιτείται η κινητοποίηση και η συμμετοχή του λαού».

Στο σημείο αυτό ας ξεκαθαριστεί ότι το πρόβλημα δεν είναι αν μια κυβέρνηση καλεί τον κόσμο να κινητοποιηθεί. Το πρόβλημα είναι ποια κυβέρνηση και για ποιο σκοπό καλεί το λαό να κινητοποιηθεί. Μια, λοιπόν, κυβέρνηση αστικής διαχείρισης, η συγκυβέρνηση ΣΥΡΙΖΑ - ΑΝΕΛ, που δεσμεύεται από τις Συνθήκες της ΕΕ και δηλώνει ότι θα υπηρετήσει το στόχο της ανταγωνιστικότητας του κεφαλαίου, καλεί το λαό να κινητοποιηθεί όχι για να ανατρέψει όλα αυτά που γεννούν τα βάσανά του, όχι για να υπερασπιστεί κατακτήσεις και δικαιώματα αλλά για να στηρίξει τη διαπραγματεύσή της, που έχει ως κριτήριο τα συμφέροντα των μεγάλων επιχειρηματικών ομίλων, που ζητούν χρήμα για τη στήριξη των επενδύσεών τους, δίνοντας «παράταση» σε όλα αυτά που ευθύνονται για τα λαϊκά βάσανα.

Ανιστόρητη σύγκριση

Εγγραψαν, λοιπόν, ότι δεν είναι η πρώτη φορά που ο λαός διαδηλώνει στηρίζοντας την κυβέρνηση. Και ως παράδειγμα στην «Εφημερίδα των Συντακτών» παρουσίασαν τις διαδηλώσεις που έγιναν τον Μάρτη του 1983 για να φύγουν οι αμερικανικές βάσεις.

Η σύγκριση βέβαια με το '83 είναι ανιστόρητη. Τότε, ένας λαός, με νωπή ακόμα τη μνήμη της αντιδικτατορικής πάλης, της κατοχής της Κύπρου, με τον αμερικανικό στόλο να σουλατσάει στο Σαρωνικό και στο φόντο της διεθνούς αντιπαράθεσης καπιταλισμού - σοσιαλισμού, διαδή-

2011 ή 2015; Αν, λοιπόν, το 2011 το περιεχόμενο των κινητοποιήσεων των λεγόμενων «αγανακτισμένων» ήταν «θολό», «αντιμνημονιακό», σήμερα είναι ακόμα «πιο πίσω»

λωνε -βεβαίως με αυταπάτες και ψευδοσθήσεις για την κυβέρνηση του ΠΑΣΟΚ-το διαχρονικό αίτημά του. Μια διαδικασία, βεβαίως, που στηρίζονταν στη δράση του εργατικού - λαϊκού κινήματος στις γειτονιές, στους χώρους δουλειάς, με αποφάσεις, μαζικές συνελεύσεις, δημοψηφίσματα και όχι με ανώνυμα «αυθόρμητα» καλέσματα μέσω διαδικτύου κάποιων άγνωστων κέντρων, σκηνηκό που έχουμε δεί κατ' επανάληψη να επαναλαμβάνεται στην Ελλάδα και διεθνώς. Η τότε κυβέρνηση του Α. Παπανδρέου (που είχε εκλεγεί με αντιιμπεριαλιστικά συνθήματα, όπως έξω από την ΕΟΚ και το ΝΑΤΟ) την ίδια περίοδο, τυπικά, συζητούσε τη συμ-

φωνία για την αποχώρηση των βάσεων, που μετά με την υπογραφή της έμειναν.... Στις 2 Μάρτη 1983 είχε γίνει καθαρό ότι τα παζάρια της κυβέρνησης Παπανδρέου οδηγούσαν σε παραμονή των βάσεων και ακριβώς απέναντι σε μια τέτοια εξέλιξη οργανώθηκαν στις 3 Μάρτη συλλαλητήρια με στόχο να αποτραπεί η κυβερνητική υποχώρηση.

Κανένα «μορατόριουμ»

Την περίοδο που η «Εφημερίδα των Συντακτών» παρουσιάζει το λαό να διαδηλώνει μαζί με την κυβέρνηση, δεκάδες κλάδοι απεργούν ενάντια στην κυβερνητική

πολιτική, με τον τότε υπουργό Εργασίας να δηλώνει ότι «η κυβέρνηση δεν πρόκειται να επιτρέψει καμία αύξηση, πάρτε το απόφαση» (8 Μάρτη 1983) και μάλιστα -τι σύμπτωση- να επικαλείται κινδύνους για τη δημοκρατία από οικονομική καταστροφή. Και τότε διάφοροι μιλούσαν για «μορατόριουμ» με την κυβέρνηση. Ο «Ρ», στις 9 Μάρτη 1983, γράφει: «Κανένα μορατόριουμ δεν υπάρχει με την κυβέρνηση στο θέμα της αντεργατικής εισοδηματικής πολιτικής που ακολουθεί. Οι εργαζόμενοι δίκαια παλεύουν για την κατάργησή της και έχουν την αμέριστη συμπαράσταση του Κόμματος της εργατικής τάξης».

Χρειάζεται να σημειώσουμε ότι το πώς χειρίστηκε η κυβέρνηση του ΠΑΣΟΚ τότε το εργατικό - λαϊκό κίνημα, παρόλο που διαδήλωνε με αντιιμπεριαλιστικά συνθήματα, πρέπει να αποτελέσει πείρα για την ανάγκη το κίνημα να μην εγκλωβίζεται στα «στενά», στους ελιγμούς της αστικής διαχείρισης, να μη χρησιμοποιείται στα διάφορα σχέδια τμημάτων της αστικής τάξης, να σηκώνει ψηλά την ταξικά ανεξάρτητη σημαία του. Δηλαδή, η πείρα του '83 δείχνει γιατί σήμερα οι εργαζόμενοι και τα λαϊκά στρώματα δεν πρέπει να μπουκνάν από τα πανό της «διαπραγμάτευσης», που σηκώνουν οι δυνάμεις της συγκυβέρνησης και τα βαφτίζουν «αγώνα για την αξιοπρέπεια», καλώντας το λαό να εγκαταλείψει ουσιαστικά το αίτημα για αποκατάσταση των απωλειών της περιόδου της κρίσης, για ξήλωμα όλου του αντεργατικού - αντιλαϊκού πλαισίου, την πραγματική κατάργηση των μνημονίων και της δανειακής σύμβασης, κάθε πάλης διεκδίκησης των σύγχρονων εργατικών - λαϊκών αναγκών, την άρνηση του να ζει με ψίχουλα.

Θ.Α.

Παλιά τους τέχνη

Σε αντίθεση με το παράδειγμα του 1983, η «Εφημερίδα των Συντακτών» επιχειρεί, παράλληλα, να προλάβει την όποια σύγκριση με τα εθνικιστικά συλλαλητήρια για το Μακεδονικό της διετίας 1992-1994. Τότε που ο πνευματικός παππούς του ΣΥΡΙΖΑ, ο Λ. Κύρκος, κατ'αγγελία το ΚΚΕ, τους κομμουνιστές ως «Λακεδαιμονίους», γιατί και τότε είχαν αρνηθεί να συμμετέχουν στα συλλαλητήρια που οργάνωνε η κυβέρνηση.

Στις 14 Φλεβάρη 1994, καθώς διοργανώνονταν ένα ακόμα συλλαλητήριο για το Μακεδονικό, ο «Ρ» έγραψε: «Το σημερινό συλλαλητήριο είναι μια καλοστημένη παγίδα, μια προσχεδιασμένη προσπάθεια αντιπερισπασμού ώστε να πέσει στα μαλακά ο πραγματικός αντιιμπεριαλισμός που γεννιέται και αναπτύσσεται στην Ελλάδα (...) είναι μια ένεση τονωτική για να αναζωπυρωθεί ο εθνικισμός και ο σοβινισμός». Ήταν η κατάληξη μιας περιόδου που ξεκίνησε το 1992, κατά την οποία στην «Ελευθεροτυπία» υπήρχε τίτλος «πλην Λακεδαιμονίων» (10 Δεκέμβρη 1992), που υιοθετούσε τη σχετική δήλωση του Κύρκου. Και ενώ το έθνος «ενωμένο» διαδηλώνει για το όνομα της Μακεδονίας, την ίδια μέρα ο Στράτος του ΣΕΒ υπογράφει με τον Πρωτόπαππα της ΓΣΕΕ και του ΠΑΣΟΚ τη συλλογική σύμβαση που θάβει τα εργατικά δικαιώματα και εξασφαλίζει δίχρονο πάγωμα μισθών.

Για την ιστορία μόνο, αναφέρουμε ότι την ίδια μέρα το ΚΚΕ έκανε κριτική στον ΣΥΝ που εμφανίζονταν να ζητά αναθεώρηση του Μάαστριχτ (χωρίς αναθεώρηση των αρχών του), που είχε ψηφίσει πριν 2 χρόνια.

Αν, λοιπόν, το 2011 το περιεχόμενο των κινητοποιήσεων των λεγόμενων «αγανακτισμένων» ήταν «θολό», «αντιμνημονιακό», σήμερα είναι ακόμα «πιο πίσω». Επιδιώκουν ένα «κίνημα χειροκροτητή» των διαπραγματεύσεων που κάνει η κυβέρνηση εντός του αντιλαϊκού πλαισίου της ΕΕ, για να πάρει παράτα-

ση η δανειακή σύμβαση, για να καταφέρει μια συμφωνία που θα περιέχει το 70% των μνημονιακών μεταρρυθμίσεων και το υπόλοιπο 30% θα συμπληρώνεται με μέτρα που θα προτείνει ο ΟΟΣΑ. Ένα κίνημα «χειροκροτητή» της προσπάθειας να εξασφαλιστεί χρήμα για τις επενδύσεις του κεφαλαίου, «χειροκροτητή» των «ομπαμιστών» στον ανταγωνισμό τους με τους «μερκελιστές». Η συγκυβέρνηση θα προσπαθήσει να αξιοποιήσει αυτό το κλίμα για να «παγώσει» από σήμερα κάθε αυριανή προσπάθεια ανασύνταξης του κινήματος. Πολύ περισσότερο που το μέλλον απαιτεί νέους αγώνες για την ανάκτηση απωλειών, για την αντιμετώπιση του αντιλαϊκού - αντεργατικού πλαισίου που θα είναι εδώ με όποια συμφωνία.

Σημείωση:

1. Στα τέλη του 1904 ξεσπούν στην τσαρική Ρωσία μεγάλοι αγώνες και ήδη στην αρχή του 1905 διαμορφώνεται επαναστατική κατάσταση. Η κυβέρνηση, από το φόβο μήπως οι διωγμοί δε σταματήσουν το εργατικό κίνημα, κατέφυγε στον αστυνομικό σοσιαλισμό. Με εντολή των αρχών ο παπα-Γκαπόν ίδρυσε την οργάνωση των «Ρώσων εργοστασιακών εργατών της Πετρούπολης», με σκοπό να διακονίζει ειρηνικά τις διαφορές των εργατών με τους επιχειρηματίες, να ματαιώνει τις επαναστατικές εξεγέρσεις. Στις 9 Γενάρη 1905, ο παπα-Γκαπόν (πράκτορας, όπως αποδείχθηκε, της τσαρικής μυστικής αστυνομίας, της «Οχράνα») ηγήθηκε της διαδήλωσης προς τα Χειμερινά Ανάκτορα με ένα υπόμνημα γεμάτο παρακλήσεις προς τον τσάρο. Οι μπολσεβίκοι, με προκήρυξη τους, προειδοποιούσαν τους εργάτες ότι δεν μπορούν να περιμένουν ελευθερία από τον τσάρο, ότι «η ελευθερία αγοράζεται με αίμα, κατακτάται με το όπλο στο χέρι, με σκληρές μάχες». Η διαδήλωση πνίγηκε στο αίμα, η εμπειρία από αυτήν αναλύθηκε από τον Λένιν στο άρθρο «Η επανάσταση στη Ρωσία αρχίζει».